

ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด

ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490¹

กัลยา สุขราษฎร์²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงหลักเกณฑ์และคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืนและการเก็บรักษาอาวุธปืน ความเหมาะสมของบทกำหนดโทษในความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โดยได้ศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน เจตนารมณ์ในการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน หลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ การใช้สิทธิป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 บุคคลมีสิทธิตามธรรมชาติในการปกป้องชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของตนเอง ตลอดจนเตรียมการที่จะปกป้องตนเองให้พ้นจากภัยอันตรายต่างๆ ในขณะที่เดียวกันรัฐก็มีหน้าที่ในการคุ้มครองสวัสดิภาพของบุคคลในสังคมให้ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปลอดภัย แต่ในปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีอยู่ว่าการใช้อาวุธปืนก่ออาชญากรรมมีมากขึ้น ถึงขนาดที่รัฐต้องเร่งระดมสรรพกำลังในการปราบปรามการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน แต่สถิติการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนหาได้ลดลงแต่อย่างใดไม่ อันแสดงให้เห็นว่ารัฐยังไม่สามารถคุ้มครองสวัสดิภาพของคนในสังคมได้อย่างเป็นรูปธรรม บุคคลในสังคมจึงต้องใช้สิทธิในการคุ้มครองป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง การหาอาวุธปืนซึ่งมีอำนาจร้ายแรงไว้ในความครอบครองก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งในการเตรียมการของบุคคลในสังคมในการที่จะคุ้มครองตนเองให้พ้นจากภัยอันตราย แต่ในทางตรงข้ามอาวุธปืนก็เป็นเครื่องมือของบุคคลผู้ไม่สุจริตในการใช้ก่ออาชญากรรม ปัญหาจากการใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือก่ออาชญากรรมในปัจจุบันเป็นที่รับรู้กันอยู่ว่าส่วนใหญ่ใช้อาวุธปืนไม่มีทะเบียน คือ ปืนเถื่อน แทบทั้งสิ้น เพราะคนร้ายย่อมเล็งเห็นอยู่ว่าเมื่อใช้อาวุธปืนเถื่อนย่อมไม่มีหลักฐานที่จะตรวจสอบไปถึงผู้กระทำความผิดได้ การมีอาวุธปืนเถื่อนอยู่ในความครอบครองของประชาชนผู้ไม่สุจริตเป็น ปัญหาสำคัญที่รัฐต้องเร่งแก้ไขและปราบปราม ทั้งนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองบุคคลผู้สุจริตในสังคม

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จุฑาพร วงศ์ทองสรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล และรองศาสตราจารย์รัล เต้งวิทยา

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ยังไม่ชัดเจนอยู่หลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่งคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ได้วางหลักเกณฑ์การขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน และกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ตามมาตรา 13 ซึ่งปัญหาที่พบคือ การกำหนดอายุของผู้ขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน ตามมาตรา 13 (4) ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งอายุยังไม่บรรลุนิติภาวะ” การกำหนดอายุของผู้ที่จะขอใบอนุญาตใช้ปืนไว้กว้างว่าบรรลุนิติภาวะ ซึ่งการบรรลุนิติภาวะนั้น แสดงถึงความไม่ชัดเจนของเจตนารมณ์ของกฎหมาย เนื่องจากการบรรลุนิติภาวะตามกฎหมายไทย นอกจากจะบรรลุนิติภาวะโดยอายุ 20 ปีบริบูรณ์แล้ว ยังมีการบรรลุนิติภาวะโดยทางกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วย ดังนั้น บุคคลอายุเพียง 17 ปี แม้จะบรรลุนิติภาวะโดยการสมรสก็ตาม เห็นว่ายังไม่สามารถยับยั้งจิตใจหรือรู้ผิดชอบชั่วดีในการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน จึงยังไม่มีเหตุผลสมควร ซึ่งคุณสมบัติในข้อนี้ยังกำหนดไว้ไม่ชัดเจน

การขอใบอนุญาตครอบครอง แม้กฎหมายจะบัญญัติห้ามมิให้ออกใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืนให้แก่บุคคลซึ่งเป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ตามมาตรา 13 (6) แต่ในทางปฏิบัติ หลักฐานที่ใช้ในการยื่นขออนุญาตการมีและใช้อาวุธปืนนั้นมีเพียงสำเนาบัตรประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน แบบแสดงรายการบัญชีทรัพย์สินและหนังสือรับรองความประพฤติจากผู้นำชุมชนเท่านั้น ส่วนการตรวจสอบประวัติอาชญากรรมนั้น หน่วยงานที่มีหน้าที่ออกใบอนุญาตจะเป็นผู้ตรวจสอบเอง โดยผู้ยื่นคำขอไม่ได้มีใบรับรองแพทย์หรือใบรับรองการตรวจสภาพทางจิตของบุคคลที่จะขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนเลย ด้วยเหตุนี้เองจึงอาจทำให้เกิดปัญหาตามมาได้ หากพบว่าบุคคลดังกล่าวได้ใช้ปืนในขณะที่มีโรคประจำตัวหรือมีอาการป่วยทางจิตอยู่ จึงเห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรการทางกฎหมายเพื่อรองรับบทบัญญัติมาตรา 13 โดยออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องคุณสมบัติของบุคคลผู้ยื่นคำขอตามมาตรา 13 ดังกล่าว ให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนเป็นผู้วางระเบียบเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติของนายทะเบียนท้องที่

ประเด็นปัญหาที่สอง การครอบครองและการเก็บรักษาอาวุธปืน จำนวนการครอบครองอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ. ศ. 2490 มิได้จำกัดจำนวนอาวุธปืนที่แต่ละบุคคลจะมีไว้ในความครอบครอง การควบคุมอย่างเข้มงวดที่มากเกินไป ก็อาจส่งผลให้เกิดป็นเดือนตามมา กล่าวคือ เมื่อประชาชนมีความรู้สึว่าการขออนุญาตมี ใช้ หรือพกพา อาวุธปืนตามกฎหมายทำได้ยาก ก็อาจทำให้ประชาชนหัน ไปซื้อปืนเถื่อนแทน ซึ่งย่อมไม่ส่งผลดีต่อการควบคุมอาวุธปืน ดังนั้น จึงควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยอย่างเหมาะสมให้ไม่เป็นการควบคุมที่มากเกินไป จนอาจก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในสังคม แม้กระทรวงมหาดไทยเคยมีหนังสือสั่งการ ไปยังนายทะเบียนอาวุธปืนว่าให้ใช้ดุลยพินิจอนุญาตให้ประชาชนซื้ออาวุธปืนสั้นได้จำนวน 1 กระบอก อาวุธปืนยาวได้จำนวน 1 กระบอก แต่หนังสือสั่งการดังกล่าวมิใช่กฎหมาย นายทะเบียนอาวุธปืนบางท้องที่ก็ยังใช้ดุลยพินิจใน

การอนุญาตให้ประชาชนสามารถซื้ออาวุธปืนได้โดยไม่ได้ปฏิบัติตามหนังสือดังกล่าว จึงควรออกเป็นกฎหมาย เพื่อให้ควบคุมปริมาณอาวุธปืนดังกล่าว

การเก็บรักษาอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7 ไม่ได้กำหนดในเรื่องการเก็บรักษาอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้อย่างชัดเจน แต่มาตรา 8 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ แสดงให้เห็นว่า เจตนารมณ์กฎหมายของประเทศไทยให้มีอาวุธปืนไว้ในเคสสถานเพื่อเป็นการป้องกันชีวิตและทรัพย์สินเท่านั้น ไม่ควรอนุญาตให้พกพาอาวุธปืน และควรมีการเก็บรักษาอาวุธปืน ให้มั่นคงปลอดภัยไว้กับตนเอง มิให้สูญหาย หรือมิให้อาวุธปืนตกอยู่ในมือของบุคคลอื่น เพราะหากผู้อื่นนำไปใช้ก็จะมีความผิด อาวุธปืนอาจจะถูกเพิกถอนใบอนุญาตหรืออาวุธปืนอาจถูกริบได้

ประเด็นปัญหาที่สามความเหมาะสมของบทกำหนดโทษ ความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต กรณีเป็นอาวุธปืนไม่มีทะเบียน หรือเรียกกันทั่วไปว่า ปืนเถื่อน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ.2490 กำหนดโทษอยู่ใน มาตรา 72 วรรคหนึ่ง ให้ระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท กรณีเป็นอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นอยู่ในมาตรา 72 วรรคสาม ให้ระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท จะเห็นได้ว่าระวางโทษของความผิดทั้งสองกรณีดังกล่าวในการบังคับใช้กรณีคดีขึ้นสู่ศาลในความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครอง ศาลมักจะลงโทษจำคุกหกเดือนและปรับสองพันบาท โดยศาลจะรอการลงโทษจำคุกไว้หากคดีดังกล่าวไม่มีความผิดฐานอื่นซึ่งระวางโทษหนักกว่ารวมอยู่ด้วย (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15953/2553) เห็นว่าการมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต น่าจะเป็นความผิดที่ใกล้เคียงกับการมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในครอบครอง เพราะอาวุธปืนทั้งสองกรณีดังกล่าวสามารถใช้กักขังตรายต่อบุคคลอื่นได้เท่ากัน การลงโทษความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นในสถานเบาและรอการลงโทษจำคุกไว้ ย่อมเป็นช่องทางให้บุคคลผู้ไม่สุจริต ไม่จำเป็นต้องหาอาวุธปืนที่ไม่มีทะเบียนหรือปืนเถื่อนมาใช้เพราะจะถูกลงโทษหนักกว่า

ความเหมาะสมของบทกำหนดโทษความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง กำหนดโทษให้ระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เห็นว่า ระวางโทษดังกล่าวเป็นระวางโทษทั้งการพาอาวุธปืนมีทะเบียนและไม่มีทะเบียนรวมกันอยู่ เมื่อคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาล ศาลมักจะลงโทษความผิดฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นเบาว่าการพาอาวุธปืนไม่มีทะเบียน และการพาอาวุธปืนติดตัวออกนอกเคสสถานย่อมเสี่ยงต่อการทำความผิดมากกว่าการมีอาวุธปืนไว้ในเคสสถาน (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11298/2553) จึงน่าจะกำหนดโทษความผิดฐานพาอาวุธปืนหนักกว่าโทษในความผิดฐานมีอาวุธปืน หรืออย่างน้อยก็กำหนดโทษเท่ากัน เพื่อเป็นการป้องปรามมิให้มีการนำอาวุธปืนออกนอกเคสสถานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต

ความเหมาะสมของบทกำหนดโทษ ความผิดฐานมีเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

มาตรา 72 วรรคสอง “ถ้าการฝ่าฝืนตามวรรคหนึ่งเป็นเพียงกรณีมีเครื่องกระสุนปืน ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” จะเห็นว่า กรณีมีกระสุนปืนเพียงอย่างเดียวไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อศาลมีคำพิพากษาลงโทษ ส่วนใหญ่จะใช้ดุลยพินิจลงโทษปรับอย่างเดียวตามจำนวนกระสุนปืนที่มีไว้ในครอบครอง เช่น ปรับนัดละ 300 บาท ซึ่งหากพิจารณาโทษปรับดังกล่าวแล้วไม่สูงมากนัก แต่เมื่อพิจารณาถึงขั้นตอนการจับกุม การสอบสวนของเจ้าพนักงานตำรวจและระยะเวลาสอบสวนอำนาจในการฝากขังผู้ต้องหาตามกฎหมายแล้ว ตามบทกำหนดโทษตามมาตรา 72 วรรคสอง ระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ กฎหมายให้อำนาจการสอบสวนของพนักงานสอบสวนในการขอฝากขังผู้ต้องหาต่อศาลได้ถึงแปดสิบสี่วัน ดังนั้น หากพิจารณาถึงโทษปรับที่ศาลลงโทษแล้ว ผู้ต้องหาหรือจำเลยควรได้รับการพิจารณาคดีโดยเร็ว บทบัญญัติดังกล่าวไม่เหมาะสมกับระยะเวลาที่พนักงานสอบสวนขอฝากขังผู้ต้องหาต่อศาล

จากการศึกษาปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวของประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเรื่องคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตมีและใช้อาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พุทธศักราช 2490 ข้อเสนอแนะคือ

1.1 การกำหนดอายุของผู้จะขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ควรแก้ไขคุณสมบัติของผู้ที่จะขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน โดยกำหนดอายุของผู้จะขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน มาตรา 13 “ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งอายุยังไม่ครบยี่สิบปีบริบูรณ์

1.2 การทดสอบความรู้ความสามารถและสุขภาพจิต ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรการทางกฎหมายเพื่อรองรับบทบัญญัติมาตรา 13 โดยออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการในเรื่องคุณสมบัติของบุคคลผู้ยื่นคำขอตามมาตรา 13 ดังกล่าว ให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนเป็นผู้วางระเบียบเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติของนายทะเบียนท้องที่ กล่าวคือ ต้องมีสุขภาพดี โดยต้องมีใบรับรองแพทย์หรือแพทย์ที่จบด้านจิตเวช หรือนักจิตวิทยาว่าไม่เป็นผู้ป่วยทางจิต และได้รับหนังสือรับรองความสามารถว่าเป็นบุคคลผู้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน จากสมาคมยิงปืนหรือจากสนามยิงปืนที่ได้รับรองมาตรฐานจากทางราชการ โดยต้องมีการอบรมและทดสอบความรู้เกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน ทั้งนี้ กระบวนการดังกล่าวต้องกระทำซ้ำใหม่ทุก ๆ 3 ปี หรือ 5 ปี ก็ได้แล้วแต่เห็นสมควร

2. ปัญหาการครอบครองและการเก็บรักษาอาวุธปืน ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

2.1 จำนวนการครอบครองอาวุธปืน เห็นสมควรเพิ่มเติมมาตรา 7 วรรคสอง การอนุญาตให้มีเพื่อใช้ป้องกันชีวิตและทรัพย์สินตามความจำเป็นอย่างยิ่งจำกัดอาวุธปืนสั้นไม่เกิน 1 กระบอก อาวุธปืนยาวไม่เกิน 1 กระบอก

2.2 การเก็บรักษาอาวุธปืน เห็นควรกำหนดให้มีการเก็บรักษาอาวุธปืน ซึ่งต้องเก็บในตู้ล็อกและเครื่องกระสุนปืนต้องเก็บแยกต่างหากจากอาวุธปืนไม่สามารถเก็บในตู้เดียวกัน โดยมีการทำแผนที่ตู้เก็บปืนและ

เครื่องกระสุนปืนให้แก่นายทะเบียนว่าเก็บไว้ในบริเวณใดของบ้าน ถ้าหากมีการเคลื่อนย้ายผู้ถือคังกล่าว ต้องมีการทำแผนที่ใหม่ให้กับนายทะเบียน โดยเจ้าหน้าที่จะมาทำการตรวจสอบทุกปีเหมือนประเทศญี่ปุ่น โดยเพิ่มเติมมาตรา 7 วรรคสาม การเก็บรักษาอาวุธปืน ให้เก็บในตู้ล็อก และแยกเครื่องกระสุนปืนต่างหากจากอาวุธปืน ทำแผนที่ผู้เก็บปืนและเครื่องกระสุนปืนให้แก่นายทะเบียนตรวจสอบทุกปี

3. ปัญหาความเหมาะสมของบทกำหนดโทษ ผู้ศึกษาพบว่ามิชอบเสนอแนะ คือ

3.1 เห็นว่าการมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต น่าจะเป็นความผิดที่ใกล้เคียงกับการมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในครอบครอง เพราะอาวุธปืนทั้งสองกรณีดังกล่าวสามารถใช้ก่อกวนอันตรายต่อบุคคลอื่นได้เท่ากัน เห็นควรมีการแก้ไขมาตรา 72 วรรคสาม ให้เหมาะสมโดยกำหนดระวางโทษขั้นต่ำให้เท่ากับมาตรา 72 วรรคหนึ่ง อันเป็นการกำหนดโทษให้เหมาะสมสำหรับศาลจะได้ดุลยพินิจในการลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้ เห็นสมควรกำหนดโทษตามมาตรา 72 วรรคสาม “ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี...”

3.2 เห็นว่าการพาอาวุธปืนติดตัวออกนอกเคหสถานย่อมเสี่ยงต่อการกระทำความผิดมากกว่าการมีอาวุธปืนไว้ในเคหสถาน จึงน่าจะกำหนดโทษความผิดฐานพาอาวุธปืนหนักกว่าโทษในความผิดฐานมีอาวุธปืน หรืออย่างน้อยก็กำหนดโทษเท่ากัน เพื่อเป็นการป้องปรามมิให้มีการนำอาวุธปืนออกนอกเคหสถานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เห็นควรแก้ไขมาตรา 72 ทวิ วรรคสอง โดยระวางโทษจำคุกขั้นต่ำให้เท่ากับโทษตามความผิดฐานมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียน เพื่อศาลจะได้ดุลยพินิจในการลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้ เห็นสมควรกำหนดโทษมาตรา 72 ทวิ วรรคสอง “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง “ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี...”

3.3 เห็นว่าบทกำหนดโทษตามมาตรา 72 วรรคสอง กรณีมีกระสุนปืนเพียงอย่างเดียวไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เมื่อศาลมีคำพิพากษาลงโทษ ส่วนใหญ่จะใช้ดุลยพินิจลงโทษปรับอย่างเดียว ตามจำนวนกระสุนปืนที่มีไว้ในครอบครอง เช่น ปรับนัดละ 300 บาท แต่กฎหมายให้อำนาจการสอบสวนของพนักงานสอบสวนในการขอฝากขังผู้ต้องหาต่อศาลได้ถึงแปดสิบสี่วัน เมื่อพิจารณาถึงโทษปรับที่ศาลลงโทษแล้ว ผู้ต้องหาหรือจำเลยควรได้รับการพิจารณาคดีโดยเร็ว บทบัญญัติดังกล่าวไม่เหมาะสมกับระยะเวลาที่พนักงานสอบสวนขอฝากขังผู้ต้องหาต่อศาล เห็นควรแก้ไข มาตรา 72 วรรคสอง “ถ้าการฝ่าฝืนตามวรรคหนึ่ง เป็นกรณีมีเครื่องกระสุนปืน ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

นอกจากนี้ ผู้ศึกษายังมีความเห็นเพิ่มเติม ในกรณีมีอาวุธปืนสงครามไว้ในครอบครอง โดยอาวุธปืนสงครามถือเป็นอาวุธปืนมีอำนาจร้ายแรง สามารถทำลายล้างชีวิตและทรัพย์สินได้ อาวุธปืนสงครามถือเป็นอาวุธปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ ตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ซึ่งมีบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา 78 “ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงจำคุกตลอดชีวิต” ซึ่งในส่วนนี้ ตามบทกำหนดโทษดังกล่าวผู้ศึกษาเห็นว่ายัง

ไม่เหมาะสม ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องปรามมิให้บุคคลมีอาวุธปืนสงครามไว้ในครอบครอง เห็นว่าควรกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนโดยกำหนดโทษขั้นต่ำใหม่และกำหนดโทษปรับด้วย โดยเห็นสมควรให้แก้ไขมาตรา 78 เป็น “หากผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่หกหมื่นถึงหนึ่งล้านบาท”

เอกสารอ้างอิง

- กมลชัย รัตนสกววงศ์. **หลักกฎหมายปกครองเยอรมัน**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2537.
- กิริติ บุญเจือ. **ปรัชญาเบื้องต้นและตรรกวิทยาเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ผดุงวิทยาการพิมพ์, 2512.
- กุลพล พลวัน. **สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ**. กรุงเทพมหานคร : บริษัท แอดวานซ์ มีเดีย จำกัด, 2520.
- จรัญ โฆษณานันท์. **นิติปรัชญา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2538.
- เฉลิมเกียรติ ผิวนวล. **ปรัชญาสิทธิมนุษยชนและพันธกรณีในสังคมไทย**. กรุงเทพมหานคร : กลุ่มประสานงานศาสนาเพื่อสังคม, 2530.
- ณรงค์ ใจหาญ. **กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย**. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2543.
- นัยนา เกิดวิชัย. **การใช้ประโยชน์จากที่ดินที่รัฐเวนคืนจากประชาชน**. กรุงเทพมหานคร: มปท, 2549.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. **กฎหมายมหาชน เล่ม 1 วิวัฒนาการทางปรัชญาและลักษณะของกฎหมายมหาชนยุคต่างๆ**. กรุงเทพมหานคร : นิติธรรม, 2536.
- พิพัฒน์ จักรางกูร. **“คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 1.”** กรุงเทพมหานคร:นิติบรรณการ, 2527.
- พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์. **จดหมายเหตุลาอุแบร์ เล่ม 1.พระนคร: องค์การค้าของคุรุสภา,** 2505.
- สรารักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย. **กฎหมายและคดีอาวุธปืน**. กรุงเทพมหานคร: หจก.แสงจันทร์การพิมพ์, 2553.
- เสริม วินิจชัยกุล. **กฎหมายอาญา ภาค 1**. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.พ, 2482.
- หยุด แสงอุทัย. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520.